

[Niels Hølvæg Petersen.]

Det er vel ikke et forslag, der ville forenkle lovgivningen. Også dette forslag indeholder betydelige svagheder, som man på forhånd kunne have sine betænkeligheder ved, men det vil på den anden side heller ikke være rimeligt ved denne førstebehandling at afvise, at tanken skal prøves og prøves grundigt under udvalgsforhandlingen.

I den forbindelse noterede jeg hr. Grünbaums interesse for at se på de særlige problemer, der kan opstå for pensionister med parcelhuse, og jeg ville mene, det var rimeligt også om dette spørgsmål at få en grundig drøftelse i udvalget.

I øvrigt må spørgsmålet om den ændrede parcelhusbeskatning ses i sammenhæng med og drøftes i sammenhæng med, hvad der i øvrigt vil blive lagt op fra regeringens side med hensyn til restriktionerne på boligmarkedet. Det er ikke tidspunktet at gå nærmere ind på disse problemer, men der er selvfølgelig en sammenhæng mellem ændringerne på ét område og på et andet.

For ejerlejligheders vedkommende indebærer ændringen, at man skal ansætte lejeværdien til 5 pct. af vurderingen uden standardfradrag på 1 pct. Virkningen af dette forslag vil blive en relativ forbedring for nye ejerlejligheder på bekostning af ældre ejerlejligheder, men efter det radikale venstres opfattelse overflødig gør dette ikke, at man fortsat med meget stor opmærksomhed følger udviklingen med hensyn til ældre ejerlejligheder. Jeg opfordrer boligministeren hertil. Lovgivningen om ejerlejligheder kan ikke være tjent med at blive belastet med eksempler på hensynsløs udnyttelse af udstykning i ejerlejligheder i ældre og dårligt byggeri.

Om boligsparekontrakterne dette, at folketinget jo i årenes løb ved utallige lejligheder har diskuteret opsparingsordninger. Det radikale venstre har medvirket til at afskaffe opsparingsordninger, som var indrettet på den måde, at de gav direkte skattefradrag og derved kom til at virke på den måde, at større indtægter havde større glæde af samme opsparing end mindre indtægter. Boligspareordningen som her skitseret har ikke denne svaghed. Den giver den samme præmiering som den opsparingsordning, vi kender, opsparingspræmieringsordningen 4 pct. om året ud over højeste bank-

rente, og forudsætter løbende indskud i pengeinstitutter. Tanken er med andre ord at appellere til kredse, som har en interesse i at foretage en løbende opsparing til boligformål, og dette formål med opsparingsordningen kan jeg tilslutte mig. Der er næppe meget i ordningen, som vil appellere til fæle spekulanter, som nok vil kunne finde, at de kan få større udbytte af investeringer på andre områder.

Der er en sammenhæng mellem dette forslag og forslagene om øget egenkapital, der følger af de kortere løbetider og de lavere lånegrænser. Netop når man overvejer større krav til egenkapitalen i boligsektoren, kan det være rimeligt at yde en særlig præmiering til boligopsparing. Jeg vil derfor gerne anbefale forslaget, men ser gerne en grundig drøftelse og en grundig teknisk prøvelse af forslaget i udvalget.

I forbindelse med finansministerens forslag vil jeg godt gøre en bemærkning af mere principiel art til hr. Grünbaum, som var inde på, at bolig i første række er et socialt spørgsmål. Det er et socialt spørgsmål, det er også et økonomisk spørgsmål, jeg tror ikke, man kan isolere det. Det er vel rigtigt, at boligforbrug adskiller sig fra meget andet forbrug. Det adskiller sig i særlig grad derved, at det har overordentlig stor betydning for familien og familiens trivsel, i det hele taget enkelte personers daglige trivsel, og derfor er det selvfølgelig et forbrug af en ganske særlig værdi og kvalitet. Heri ligger, at der i og for sig ikke kan indvendes noget imod subsidier til boligforbrug. Det, man kan indvende noget imod ved det bestående, er imidlertid, at den, hvis vi skal bruge det udtryk, subsidiering af boligforbruget, der i dag finder sted, ofte finder sted på et meget tilfældigt og urigtigt grundlag, idet det ikke kan afvises, at der i den nuværende form for boligpolitik bliver givet subsidier til boligforbrug, som der i og for sig ikke er nogen rimelighed i at give subsidier til. Med andre ord: den nuværende form for boligsubsidiering kan ikke siges at være indrettet ud fra sociale kriterier, i hvert fald ikke fuldstændigt, kun delvis. Det er vel nok den indvending, man generelt set kan rette mod den nuværende boligpolitik, og som jeg dog gerne ville anføre efter hr. Grünbaums tale.

Forslaget om sammenlægning af kredit-